

برگزاری نشست سازمان یونسکو...

«ص ۳»

نگرانی ها از ادامه یافتن ...

«ص ۲»

اوچا:

۴۸ درصد جمعیت افغانستان زیر خط فقر زندگی می کنند

«صفحه ۳»

از کاهش معاشات تا ایجاد مشکلات اقتصادی برای زنان کارمند در ادارات دولتی

وی می افزاید: «بیشتر از هفت سال است در ادارات دولتی کار می کنم و سرپرستی خانواده خود را به

ادامه ص ۳

ششمی از زنان کارمند در ادارات دولتی که معاش آنان به پنج هزار کاهش یافته است می گویند که با این مبلغ درآمد نمی توانند نیازهای روزمره زندگی شان را مهیا بسازند و در آینده به مشکلات دشوار اقتصادی رو به رو خواهند شد.

مژگان صبوری که چندین سال می شود در یکی از ادارات دولتی ایفای وظیفه می کند و سرپرستی خانواده اش را به عهده دارد، می گوید با این معاش نمی تواند حتی قسمتی از ضروریات خانه و اولادهايش را برطرف بسازد.

وادر سازی بانوان جهت پابندی به قوانین طالبان

وزارت امر به معروف تحت کنترل گروه طالبان اعلام کرد که در یک هفته گذشته از ۱۰۰ نهاد حکومتی و غیر حکومتی نظارت نموده و تذکرات لازم را برای بانوان شغال در این ادارات جهت رعایت حجاب و ادای به موقع نماز سپرده است.

این وزارت در خبرنامه‌یی می گوید: تخلف از آنچه که به گفته این وزارت شریعت تلقی می گردد سبب برطرفی بانو از آن اداره خواهد شد.

این درحالیست که دو هفته قبل یک برنامه آموزشی در بلخ که از سوی یک موسسه غیر حکومتی راه اندازی شده بود و با مداخله جنگجویان طالبان به هم خورده و بانوان سراسیمه محل را ترک گفتند.

شب‌ها جای که طفل را آرام کنم خود نیز همرايش تا صبح گریه می‌نمودم، روزها هم از کارهای زیاد خانه تا شب مصروف بودم.»

ازدواج‌های اجباری و زیر سن باعث به وجود آمدن اختلال روانی در بین زنان شده و آنان را خودبه‌خود به سوی خودکشی سوق می‌دهد. چرا که دختران که در سنین پایین مجبور به ازدواج می‌شوند، توانایی مشکلات زندگی مشترک و یا زناشویی را ندارند.

دختران خردسال که به ازدواج وادار می‌شوند، معمولاً از نظر جسمی و روانی آماده نیستند. این امر می‌تواند منجر به مشکلات جدی در دوران بارداری و ولادت شود. ازدواج در سنین پایین معمولاً به ترک آموزش و تحصیل منجر می‌شود. این موضوع فرصت‌های آموزشی و شغلی را برای دختران محدود کرده و آنها را در شرایط اقتصادی وابسته به مردان شان قرار می‌دهد. ازدواج دختران خردسال باعث می‌گردد که دختران در معرض خشونت خانگی قرار گیرند. و صدها نوع مشکلات دیگر که دختران خردسال با ازدواج زیر سن با آن مواجه‌اند.

نموده که آماده است تحت هر شرایطی، از حقوق بشر دفاع کند. درست مانند سختی‌هایی که زنان تحت حاکمیت طالبان تحمل می‌کنند. هزاران دختر و زن در افغانستان امید خود را از دست نداده‌اند و تلاش می‌کنند تا از هر فرصت کوچکی برای زندگی، آموزش و کار بهره‌مند شوند. این در حالی است که سه سال می‌شود زنان و دختران در افغانستان از ابتدایی‌ترین حقوق شان که شامل حق تحصیل و حق کار می‌باشد، محروم مانده‌اند.

جوانان و زنان سازمان ملل متحد، با نشر گزارشی گفته است افغانستان تنها کشوری است که در آن دختران از آموزش و زنان از کار منع شدند و باید جامعه جهانی در برابر این بی‌عدالتی سکوت خود را بشکند. در ادامه این گزارش آمده است که طالبان با وضع محدودیت‌ها، آزادی زنان را از آنان گرفته است و دختران از حق آموزش محروم شده‌اند «تصور کنید در کشوری زندگی می‌کنید که تنها آرزوی شما دسترسی به آموزش و کار است.» این سازمان همچنان بیان

ازدواج اجباری و زیر سن؛

واقعۀ تلخی که اکثریت دختران افغانستانی تجربه می‌کنند

تا امروز روی خوش‌بختی را ندیده‌است. وی که در سن ۱۳ سالگی اولین طفلش را به دنیا آورده، اکنون ۱۲ پسر و دختر دارد، گفته است: «من نه شادی‌های دوران طفولیت را دیدم و نه مزه جوانی را چشیدم و نه از زنده‌گی خیر دیدم، وقتی که تازه جوان شدم مادر شدم،

افزون بر این، «فاطمه» ۴۸ ساله باشنده دیگر نیمروز نیز در خردسالی مجبور به ازدواج شده بود. اکنون زنده‌گی رقت‌باری را تجربه و لمس می‌کند. او می‌گوید در سن ۱۰ سالگی قبل از اینکه به بلوغ برسد، در بدل برادرش به نکاح مرد ۲۵ ساله درآورده شد، ولی

دولک افغانی به یک مرد ۴۰ ساله فروخت. خواهر دیگرم را عوض قرض‌داری‌هایش به یک پیر مرد ۵۰ ساله داد. «خواهرم «عایشه» نام داشت ۷ ساله بود که پدرم عروس یک مرد ۵۰ ساله کرد. او را به «بکواه» ولایت فراه انتقال دادند تا اکنون از زنده و مرده بودنش اطلاع نداریم.»

و یازده سال سن دارم. او که از زنده‌گی مشترک چیزی نمی‌فهمد و هنوز هم خردسال است می‌گوید: «از مرد که می‌ترسم شب‌ها تا گل صبح روی حویلی بیدار می‌باشم. هر بار که در خانه می‌آید مرا لت‌وکوب می‌کند.» نازگل می‌گوید: «پدرم معتاد است و پول نداشت، مرا به

ازدواج‌های اجباری و زیر سن یک پدیده ناهنجار اجتماعی و فرهنگی در افغانستان است. اکثریت دختران افغان قربانی این فرهنگ ناپسند شده و زهر تلخ آن را می‌چشند. دختران افغان سال‌هاست با این پدیده شوم و نامیمون دست‌وپنجه نرم می‌کنند. اما در این سه سال این فرهنگ به شکل بی‌پیشینه‌ای افزایش یافته است. یکی از دلایل آن را می‌توان در بی‌سرنوشتی و خانه‌نشینی دختران عنوان کرد. روزی که گروه طالبان همه امور را در دست گرفت هزاران دختر را خانه‌نشین کرد، تحصیل و فعالیت‌های اجتماعی را از آنان سلب نمود، دختران خردسال پیشتر قربانی این فرهنگ ناپسند شدند.

«نازگل»، دختر ۱۱ ساله باشنده شهر «زرنج» ولایت نیمروز می‌باشد که دو سال پیش او و خواهرش که ۷ سال سن داشته، از سوی پدرش که معتاد بود مجبور شدند به ازدواج اجباری تن دهند.

او می‌گوید که دو سال پیش در سن ۹ سالگی، طبق امر والدین مجبور به ازدواج با یک مرد ۴۰ ساله شدم. هنوز دو سال از این ماجرا می‌گذرد

از بسته ماندن مکتب‌های دختران در افغانستان ۱۰۴۷ روز می‌گذرد و دختران دانش‌جو نیز از رفتن به دانشگاه محروم مانده‌اند.

شماری از دختران بازمانده از آموزش در افغانستان می‌گویند که اگر محدودیت‌ها در برابر حق تحصیل دختران دانش‌جو و دانش‌آموز برداشته نشود، در چندسال آینده یک نسل بی‌سواد و عقب مانده تحویل جامعه خواهد شد که این می‌تواند یک فاجعه‌ای علمی در مسیر پیشرفت یک کشور در حال انکشاف مانند افغانستان باشد.

در همین حال، بخش آسیایی

نگرانی‌ها از ادامه یافتن محدودیت‌ها

در برابر زنان و دختران در افغانستان

«جنبش زنان پنجره امید»:

۱۵ اگست را روز تاریک

برای زنان افغانستان عنوان کرد

«جنبش زنان پنجره امید»، طی یک اعلامیه‌ی ۱۵ اگست را روز بدبختی، تاریکی و روز سیاه برای تمامی مردم افغانستان به‌ویژه برای زنان و دختران عنوان کرده و می‌گوید که ۱۵ اگست یادآوری روزی است که افغانستان عملاً به‌دست گروه طالبان تسلیم داده شد. این جنبش می‌افزاید که سقوط دولت پیشین و بازگشت دوباره گروه طالبان در کشور، یک تراژدی است که عمق این «فاجعه» را می‌توان در چشمان یک دختر بازمانده از آموزش دید. در چشمان دختران که از تحصیل و کار در این سه سال محروم بودند و دست به خودکشی زدند و یا مهاجر شدند. این جنبش می‌افزاید که در سه سالی حاکمیت گروه طالبان، مردم افغانستان شاهد صدها بدبختی چون افزایش قتل‌های مرموز، حذف زنان به‌طور کلی از

دفتر هماهنگی کمک‌های بشردوستانه‌ی سازمان ملل متحد (اوجا) اعلام کرده است که حدود ۴۸ درصد جمعیت افغانستان زیر خط فقر زندگی می‌کنند و از این میان، بیش‌تر نیازمندان زنان و دختران است که از محدودیت‌های طالبان نیز متاثر شده‌اند. در همین حال، ششماری از خانم‌های بی‌بضاعت که سرپرستی خانواده‌های شان را به عهد دارند می‌گویند که فقر و بیکاری آنان را در شرایط بسیار سخت اقتصادی قرار داده است. مریم، یک تن از زنانی است که با فروش لوازم خامک‌دوزی شده مصارف خود و دو فرزندش را پیدا می‌کند و در وضعیت دشوار اقتصادی قرار دارد.

وی می‌گوید: «دو طفل دارم، شوهرم هفت ماه پیش ایران رفته و هنوز از او کدام خبری ندارم. مجبور هستم خامک‌دوزی کنم و از همین طریق لقمه نانی برای فرزندمان پیدا کنم. کاش تنها مصارف خرج و خوراک می‌بود. کرایه خانه، آب و برق هم است که حیران می‌مانم اول کدام مشکل را حل بسازم.» مزگان، خانم دیگری است که از

اوجا:

۴۸ درصد جمعیت افغانستان زیر خط فقر زندگی می‌کنند

طریق خیاطی مصارف خانواده اش را تامین می‌کند. وی می‌گوید: «زن بودن آن هم اگر سرپرستی یک خانواده به دوش آدم باشد بسیار زیاد سخت است. گاهی از این همه مشکلات و مسوولیت‌ها خسته می‌شوم اما مجبورم کار کنم و گرنه از فقر و بیچارگی شب و روز خود را به گشنه‌گی تیر خواه کردیم.» ادیم و سورنو، رییس بخش عملیاتی دفتر اوجا، سفر چهار روزه‌ای که در افغانستان داشت وضعیت حقوق بشوری را از نزدیک مورد بررسی قرار داده است. خانم وسورنو از وضعیت کنونی زنان افغانستان ابراز نگرانی کرده و در کنار این که زنان و دختران بیش‌ترین آمار نیازمندان به کمک‌های بشردوستانه را در افغانستان تشکیل می‌دهد، افزوده است که از ۱,۴ میلیون دختر به طور مستقیم تحت تأثیر ممنوعیت آموزش بالاتر از صنف ششم قرار دارند. در همین حال، آمار ارائه شده توسط سازمان ملل نشان می‌دهد که ۲۳,۷ میلیون نفر در افغانستان به کمک‌های بشردوستانه نیاز دارند. گروه کاری زنان، صلح و امنیت پیش‌تر گزارش داد که از این میان حدود ۸۰ درصد نیازمندان کمک‌های بشوری زنان و دختران اند.

برگزاری نشست سازمان یونسکو

در مورد آموزش دختران در افغانستان

دختران و زنان برای آموزش در افغانستان، معلومات تازه ارایه گردد. یونسکو با نشر اعلامیه‌ای گفته است که در این کنفرانس آنلاین، متخصصین سازمان ملل متحد و اعضای جامعه مدنی افغانستان نیز حضور خواهند داشت.

سازمان آموزشی و فرهنگی سازمان ملل (یونسکو)، محدودیت‌های موجود در برابر آموزش دختران در افغانستان را نگران‌کننده خوانده، و گفته است در رابطه با وضعیت فعلی آموزش در افغانستان نشستی را برگزار خواهد کرد. این سازمان با نشر اعلامیه‌ای گفته است که در هشتم اگست سال روان، نشست مجازی را با حضور نمایندگان جامعه‌ی مدنی افغانستان برگزار می‌کند. در این نشست قرار است تا در مورد وضعیت فعلی آموزش در افغانستان گفتگو صورت گرفته و در رابطه به اقدام‌های یونسکو و تقویت حمایت جهانی از حق

از کاهش معاشات تا ایجاد مشکلات اقتصادی...

تعین شود و تمام معاشات یک اندازه باشد.» صبری غلامی، یک دیگر از کارمندان زن در ادارات دولتی است که از کاهش معاشات شان شکایت داشته و نگران مشکلات اقتصادی خانواده اش است. وی می‌گوید: «کار کردن در شرایط فعلی برای زنان بسیار مشکل است و همیشه محدودیت‌های وجود داشته اما حالا که معاشات ما کاهش یافته است حیران‌ماندم با این مقدار چطور از پس مخارج زندگی خود بریایم.» این در حالی است که طی سه سال گذشته در برابر زنان و دختران در افغانستان محدودیت‌های زیادی وضع شد. پیش از این، ریچارد بنت، گزارشگر حقوق بشر سازمان ملل برای افغانستان اعلام کرده بود که طالبان در زمینه محدودیت حقوق زنان تا کنون ۷۰ فرمان صادر کرده‌اند.

عهده دارم. مجبورم کار کنم و به طریقی مصارف چهار طفلم را پیدا کنم. با پنج هزار افغانی نمی‌دانم کرایه خانه را پردازم، نیازهای اولادها را مهیا بسازم، پول آب و برق هم به یک کنار، حیرانم ماندم آینده ما چطور خواهد شد.» در دستور که چندی پیش از سوی طالبان صادر شد در آن آمده است: «تمامی کارمندان زن در ادارات حکومتی که از سوی دولت قبلی منصوب شده‌اند و هنوز هم از سوی حکومت فعلی به آنها معاش پرداخت می‌شود، حقوق همه آنها در واحدهای بودجوی و غیربودجوی ۵ هزار افغانی

Mehr Bano

Afghan Women News Agency

Fifth year - No: 162 - 8 august 2024

سال پنجم - شماره صد و شصت و دوم - ۱۸ اسد ۱۴۰۳

Concerns Persist Regarding the Ongoing Restrictions on Women and Girls in Afghanistan

It has been 1,047 since schools for girls in Afghanistan have remained closed, leaving female students deprived of higher education opportunities. Several girls who have been denied an education in Afghanistan express that if the barriers to the right to education for female students and scholars are not removed, the nation may witness the emergence of an uneducated and regressive generation in the coming years. Such a scenario could be a catastrophic setback for the academic advancement of a

developing country like Afghanistan. Meanwhile, the United Nations Asia-Pacific Youth and Women's Section has a report asserting that Afghanistan is the only country where girls have been barred from education and women from employment, urging the global community to break its silence against this injustice. The report further states that the Taliban, through the imposition of restrictions, have stripped women of their freedoms and have deprived girls of their right to education. "Imagine living in a country where your sole ambition is to access

education and employment." This organization also indicated its readiness to defend human rights under any circumstances, mirroring the adversities faced by women under Taliban rule. Thousands of girls and women in Afghanistan have not lost hope and strive to seize even the smallest opportunities for living, learning, and working. This situation stands in stark contrast to the fact that for three years now, women and girls in Afghanistan have been deprived of their most fundamental rights, including the right to education and the right to work.

Women's Rights Activists Call for the Recognition of Gender Apartheid in Afghanistan

On Tuesday at 2 PM US Time, the U.S. Commission on Human Rights convened a session in Congress to address the status of women in Afghanistan. The meeting focused on the numerous repercussions and restrictions imposed by the Taliban on Afghan women and girls. Wahida Amiri and Mitra Mehran, women's rights activists, spoke at the Human Rights Commission about the harassment faced by women and girls under the auspices of the Taliban. They

asserted that the transformation of the Ministry of Women's Affairs into the Ministry of Promotion of Virtue and Prevention of Vice (Morality Police Administration) plays a crucial role in further restricting women and girls. Currently, women in Afghanistan have no access to justice or their fundamental human rights. Those who dare to advocate for their rights are met with violent retribution from the Taliban, including threats of gun violence, oppression, and imprisonment, and

torture, effectively silencing them through force. These women's rights activists have called upon the U.S. Congress to recognize gender apartheid as a crime against humanity. Heather Barr, the

Associate Women's Rights Director at Human Rights Watch, stated during the meeting: "The atrocities committed by the Taliban against women during their three years of rule are unimaginable, and this group must be

held accountable for the oppression upon women in Afghanistan. Furthermore, she emphasized that women and girls in Afghanistan are currently experiencing and enduring gender apartheid under Taliban governance. The world must acknowledge this phenomenon." Rina Amiri, the U.S. Special Representative for Afghan Women, described the plight of Afghan women as catastrophic in her address during the meeting. She stated, "The normalization of

relations with the Taliban must be contingent upon the adherence to human rights." Additionally, she remarked that indifference towards the violation of women's rights by the Taliban poses a grave threat to the global human rights landscape. It is worth noting that Afghan women are currently enduring the darkest days of their lives under Taliban rule, having been deprived of all rights and privileges, while the world remains a mere spectator.